

LBRIS

We know
books

Cristina Dumitru Pascal
Marian Bircea

Din cauza ta

dialog poetic

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2026

Cuprins

EA și EL	5
Șeherezada	6
Cearța	8
Lumină	11
Străini	13
Pași	16
Toamna	18
Poveste	20
Negustorul	22
Cămașa	24
Pagina goală	26
Departa	28
Cândva	30
Povestea	33
Și te	36
Șine de tren	38
Plec	41
Eu	43
Îmbrățișare	45
Sechestru	48
Nici	50
Mă ascuți?	52
Fă-mă	55
Schița	57
De mine	59
Orizont	61
Copacul	63

Noapte bună	65
Și	67
Te urăsc	69
Lut și diamante	72
Frig	74
Scriitorul	76
Și te iubeam	78
Poți	80
Cum sunt?	82
Rădăcină	85
Cornete	87
Un fulg	90
EL și EA	93
Alerg	94
Dor	97
Partida de poker	99
Greșeala	101
Mumii	103
Declarație	106
Femeie	109
Drumul	112
Chin	115
Cine sunt eu?	117
Să te sărut?	120
Și dacă	122
Dor	124
Întâlnirea	126
Visul	128
La tine mă gândesc	130
Nu-mi spune	132

Urlet	135
Altceva.....	138
Cuvinte mărunte	141
Dansează cu mine	144
Cum?.....	147
Scrisoarea	149
Căutare	151
Rămâi	153
Noapte bună	156
Iubește.....	158
Târziu.....	160
Final	162
Iubirea.....	165
Copacul.....	168
Promit	170
Desculță.....	173
Zori.....	175
Te pictez	177
Plouă	180
Oameni cuminți.....	183
Cafea	185

Șeherezada

Ea

M-am rătăcit printre litere. Printre silabe. Printre cuvinte.
 Printre propriile buze descălțate de tăceri
 și aruncate pe podeaua, în colțuri, din pieptul meu.
 Printre buzele tale.
 Doamne, ce le iubesc,
 închise peste pleoapele gleznelor mele.
 Am murit de mai multe ori.
 Nici acum nu știu dacă în ceasornicul nopților trecute se aude
 ecoul pulsului meu
 sau respirația ta fugind, cât o țin călcâiele, de amenințarea unei
 aorte nebune.
 Atât de smintită că m-a dezgolit de pielea ce îți păstra palmele
 ca un parfum
 și mi-a lăsat-o pe ramura unui copac desfrunzit.
 Să o ardă și să o usuce soarele.
 Opinci să facă din ea pentru toți anii îmbătrâniți fără noi
 împreună.
 Și m-am trezit că, de fapt, am fost cartea de pe genunchii tăi.
 Ai privit coperta. Ai lăsat-o deoparte.
 Ai răsfoit-o. Ai uitat-o pe o masă.
 Ai încercat să o citești pagină cu pagină.
 Te plictiseai repede și puneai câte un reper. Câte un jalon.
 Să fii sigur că mai ai drum de întoarcere.
 Îmi albeau foile timpului sub degetele tale.
 Mă transformam, încet, încet, într-un pergament vechi,
 pe care nu-l mai descifrează nimeni.
 Și trupul meu, obosit de așteptare, îți transpira în mână

puncte și virgule și exclamații și întrebări.
 Tu trebuia, doar, să îți tatuezi între coaste propoziția aia cu care
 nu mai poți păcăli viața.
 Vezi și acum sunt Șeherezada ta.
 Pentru că nu pot să termin povestea.
 Sau nu vreau?

El

În fiecare seară, înainte să mă culc
 verific papucii așezați la marginea patului
 și așa îmi aduc aminte
 că genunchii sunt pentru rugăciune,
 palmele împreunate pentru rugămintă,
 ochii închiși pentru apropiere
 șoaptele pentru pomenire,
 încet, literă cu literă,
 pagină cu pagină,
 cuvânt cu cuvânt,
 uimit de religia frumuseții
 pusă de Creator
 în povestea ta.
 Oriunde te-ai afla
 ai avut grijă
 să-mi lași semne
 câte o vocală
 aruncată cu speranța
 că ochii mei
 îți vor descoperi magia
 ascunsă între coperti..

Cearta

Ea:

M-am certat cu o geană.

Se credea Dumnezeuul irisului meu

și încerca să îi schimbe seninul în ploaie cu pietre.

Am smuls-o și am aruncat-o.

În noroi.

Ai văzut-o.

Ți s-a făcut milă.

Ai ridicat-o și mi-ai pus-o pe obraz ca pe un păcat.

Din ăla pe care îl tot repeți între bățiile regulate ale unui orologiu obosit de remușcări.

Am luat-o și ți-am atins cu ea lacrimile palmelor.

Și ele m-au privit direct în ochi.

M-am luat la hartă cu un cuvânt.

Mi se rostogolise pe un umăr ca un ciulin cărat de vânt printr-un nisip, speriat, rămas fără clepsidră.

Îmi dezertase din gură, fără să vreau și îmi rănise clavicula cu absența lui.

L-am apucat cu două degete și l-am aruncat.

În noroi.

L-ai văzut.

Ți s-a făcut milă.

L-ai ridicat și l-ai dăruit umbrei de la picioarele mele.

Habar n-aveai că e captivă într-o îmbrățișare pierdută cu mânecile cămășii tale.

L-am furat de la ea și ți-am atins cu el buzele palmelor.

Și ele au început să-mi vorbească.

M-am suduit cu toamna din mine.

Venită tăcută, tiptil, pe vârfuri și învolburată ca un must ce

încearcă să alunge iarna,

știind că nu-i va mai permite să fiarbă.

Am rupt-o ca pe un fir alb din tâmplă.

Și am aruncat-o.

În noroi.

Ai văzut-o.

Ți s-a făcut milă.

Ai ridicat-o.

Ai strecurat-o într-un pahar cu coniac și ai dat-o pe gât.

Te-am sărutat.

Pe neașteptate.

Și ți-am răpit-o.

Ți-am atins cu ea buzele palmelor.

Și ele miroseau a arămiul frunzelor îndrăgostite de copacul din care vor cădea.

M-am sfădit cu respirația mea.

Proasta, se împiedică și cade.

De fiecare dată când îi ești alături.

Ba chiar, se oprește de tot, moare pentru o secundă

și renaște în fiecare cută de pe cearceaful neatins.

Am prins-o și am aruncat-o.

În noroi.

Ai văzut-o.

Ți s-a făcut milă.

Ai ridicat-o.

Tremuram și mi-ai pus-o pe mine.

Și te inspir. Și te expir.

Și te inspir. Și te expir.

Am luat-o și ți-am atins cu ea buzele palmelor.

Și ele mă inspiră. Și mă expiră.

Și te inspir. Și mă expiri.
Și mă inspiri. Și te expir.
Ne respirăm.

EI:

M-am certat cu Dumnezeu
Deoarece pentru o vreme te-a făcut o umbră în privirea mea
Un vis îndepărtat pe o geană
Unde nici o lacrimă nu doare.
M-am certat cu mine
Fiindcă am uitat că între parfumul florilor de tei și iasomie
Mai era mirosul tău cu o octavă mai sus spre sublim,
Acolo unde aroma gândului se transformă în nostalgie.
M-am certat cu toată lumea
Oarbă de sine și lăcomă de lucruri fără simțire
Că nu te-a observat când te-ai ascuns în cochilia toamnei
Să nu deranjezi pe nimeni.
M-am certat cu tine
Că nu-mi ajungi numai cu o expirație de dor oftat în apus
Și nu-mi împarți respirația între două clipe de vis
Atât, două secunde între inspir și expir în care nu s-au regăsit
Cuvintele că ești.

Lumină

Ea:

„Ieri nu am știut, azi nu înțeleg, mâine voi întreba. Dar cine îmi va mai răspunde?”
Într-o zi, am avut curaj să mă șterg.
Și să devin o coală albă.
Într-o zi, m-am descălțat, mi-am suflecat pantalonii
Și am plecat desculță prin viață.
Să nu calc pe icoanele îmbrățișărilor din palmele nimănui.
Într-o zi, am mers aproape de mare
Și am rugat valurile să înece urmele pașilor pe care nu am avut curaj să îi fac.
Muzica tălpilor se oprise.
Uitasem partitura.
Și stăteam înlemnită între blestemul și neputința indiferenței.
Într-o zi, m-am oprit pe o bancă și am plâns neutru.
O lacrimă de femeie, poveste scrisă doar în amurg și alta, de bărbat, lăsat de vânt la o margine de noapte.
Într-o zi, gramul acela de nebunie, din mine, mi-a adormit pe unghia mică.
Am încercat să o trezesc și mi-a pătruns adânc în carne.
Ca o pecete pe mușenia tainică a sângelui.
Într-o zi, am zâmbit fără să mă mai doară caninii ușilor încătușate.
Într-o bună zi, am învățat să rămân.
În lumină.

El:

Cum m-am pierdut eu oare
 Pe cărarea dintre abisul ochilor
 Și inima ta caldă?
 Îți respire gândurile
 Cu foamea înecatului de aer
 Pierd urmele pașilor pierduți
 În prea lungă ta căutare
 Ros de-o singură enigmă
 Să te sărut? Să mă săruți?
 Uneori visez speriat că te pierd
 Și atunci deschid dulapul cu amintiri
 Înfrigorat să-ți găsesc imaginea
 Cu ochii minții. Ești acolo!
 La fel de neschimbată
 Învăluită în mister.
 Poate clepsidra trupului
 Ce-mi indică mereu Nordul
 Să-mi spună dacă m-am pierdut
 Cumva în catifeaua sufletului
 Și-o singură vorbă de-a ta
 Mi-e de-ajuns să știu
 Că n-am rătăcit calea
 Și aștept, și aștept...

Străini

Ea:

„— Care viață?
 — Nebuna asta a noastră, ruptă în vârf, cu talpa desfăcută pe
 jumătate, șireturi deșirate și culoare incertă”.
 S-au întâlnit.
 S-au văzut.
 S-au cunoscut.
 Pe o bancă.
 O bancă pentru o singură persoană.
 El s-a așezat pe singurul colțișor slobod,
 Plin de praf, scrum de țigară și amprente uitate pe cuvinte
 uscate de nerostire.
 Și a strâns-o în brațe.
 Tare, puternic, fără scăpare.
 Ea și-a îndreptat o șuviță de păr
 și, uimită, l-a privit ca pe o pietricică rătăcită în pantof.
 „— Ai înnebunit? Nici nu ne știm.”
 I-a răspuns.
 Calm.
 Liniștit.
 Cu un surâs pe față.
 „—Nu-i nimic. Vei avea timp, o viață, să afli cine sunt.”

El:

De unde dor în dor, dorit,
 dorința desuetă
 în pas nesigur, târșâit

cu tine la șuetă,
de unde visul ireal, real,
și dragostea sihastră,
atât de-anost, așa banal,
din întâlnirea noastră?

Câte-ar mai fi de spus,
dar teama mă cuprinde
când Soarele e la apus
căldura ne aprinde
un zâmbet cald
de-adolescenți,
pe-al ridurilor fald
suntem impuri, dar inocenți?

Eram în locul greșit,
la momentul potrivit
pentru că, deodată, erai acolo,
cu ochii tăi strălucitori,
vorbeam până târziu,
sub cerul nopții,
și ce-ți spuneam, nici eu nu știu,
de nedreptatea sorții
când mi-ai luat mâna și ai spus:
Hai să plecăm acum!
N-am vrut să fiu timid,
mi-am lăsat garda jos,
mi-ai repetat și tu:
Nu fi timid,
și-am lăsat garda jos.
Vreau să râd în hohote,
să vorbim mai profund,

să te sărut mai intens.
Vreau să iubesc cu voce tare,
să vorbim mai profund,
să te sărut mai tare,
să te iubesc în gura mare,
să te iubesc mai tare.

M-ai dus pe-o terasă
cu lumini de neon,
lângă luciul de apă
sub umbră de munte
Luna cărarea își sapă,
vorbeam despre tot
într-un cuget
tot ce aveam pe suflet.
Discuția cu tine mă făcea
să mă simt mai ușor,
apoi mi-ai luat mâna și ai spus:
Hai să plecăm!
Și din dorul cu dor
obosit călător
m-ai învățat cu-n sărut
cum să zbor